

Quaresma 3D

Dg, 26/02/2012 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

La Quaresma és un temps privilegiat de conversió. Una conversió que ens reclama una relectura tridimensional de la nostra vida, la relació amb Déu, la relació amb nosaltres mateixos i la relació amb els altres. I potser passa com amb els cinemes que proposen cinema 3D, que ens calen unes ulleres especials per veure-hi clar. I és que aquesta tridimensionalitat té, ara, una peculiaritat especialment significativa i que cal saber veure i llegir: la crisi.

La crisi, per Quaresma, ens hauria de permetre la presa de consciència que la nostra relació amb Déu possiblement ha tingut dèficits importants. En temps de bonança hem descuidat fàcilment a Déu, l'hem marginat o oblidat, quan no l'hem declarat inútil. La bonança ens ha fet arrogants, amb una autosuficiència que ara, amb la crisi, s'esfondra. Recuperar la pregunta pel sentit, reprendre el lligam amb el transcendent que tot ho significa, és ara una tasca important. Caldrà replantejar el nostre lligam amb Déu, i fer-ho amb senzillesa i humilitat.

La crisi, aquesta Quaresma, també ens hauria de facilitar la presa de consciència que la nostra relació amb nosaltres mateixos ha estat sovint la de l'excés. Durant els darrers anys hem gaudit d'un benestar sempre creixent que ens ha portat fàcilment a l'abús. Lluny ha quedat l'esperit de sobrietat, de saber usar els bens sense abusar-ne. Ara aquest benestar perilla, i tots estem prou preocupats. És un problema polièdric que ens supera però que no ens eximeix de responsabilitat. Per la nostra part, cadascú de nosaltres ha de fer un esforç de relectura de la relació amb els bens materials, per destriar allò que és necessari i allò que és prescindible, allò que ens cal i allò que ens sobra. Un esforç d'austeritat per assolir la sobrietat.

I la crisi ens obliga a prendre consciència de la nostra relació amb el altres, amb tots els altres, però ben especialment amb els més necessitats, aquells que cada cop més són amics i coneguts, veïns propers i no només pobles llunyans o ciutadans marginals o marginats. Segurament els anys de riquesa que semblava sense fi ens han fet molt més individualistes, insensibles al dolor dels altres, indiferents al clam dels pobres. La Quaresma ens ha d'ajudar a refer teixit interpersonal, a redescobrir que som humans entre humans, un poble en la diversitat de races, llengües, creences i condicions, especialment quan aquestes condicions són de tipus material i dibuixen un frontera insalvable entre els opulents i els atrapats en la pobresa, els que cada cop estan més mancats dels recursos i dels bens bàsics. Ja no es tracta de fer caritat amb el que ens sobra, es tracta de ser caritat amb el que tenim i potser veiem perillar; es tracta de recuperar la certesa que som en la mesura que compartim i ens portem els uns al altres. Ens cal un esforç de generositat, de solidaritat, de bondat.

Que tinguem bona Quaresma!